

Начальний редактор д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ.

В справі оголо-
шень звертатися
до Адміністрації.
—
ЦІНА
ОДНОГО ПРИМІРНИКА
17 СОР.

konca notatki zawiera znamiona ad 1) wy-
stępku z § 300 uk. ad 2) zbrodni z § 65 a
p. k., uznani dokonanej w dniu 23. stycznia
1924 roku konfliktów za usprawiedliwio-
ną; zarządził zniszczenie całego nakładu i
wydał w myśl § 493 p. k. zakaz dalszego
rozpowiadania tego pisma drukowego.
Zarazem wydał nakaz odpowiedzianemu
redaktorowi tego czasopisma, by orzeczenie
niniejsze umieszcł bezpłatnie w najbliższym
numerze i to na pierwszej stronie. Niewy-
konanie tego nakazu pociąga za sobą na-
stępstwa przewidziane w § 21, ust. druk. z
17. grudnia 1893 Dz. p. p., Nr. 0 z 1893 t.
i. zarządzenie za przekroczenie na grzywnę
do 400 zł. p. lwów dnia 24. stycznia 1925 r.
(H. M. G. M. G. M. G.)

Російська еміграція.

III. На що надіються монархісти? — Демократія.

Російські монархісти обох вітків мало наліють на свої сили. Бо й на кожній із сторін не ті рештки армії Врангеля чи Денікіна, що опинилися на Балканах в Югославії, Болгарії та на галіційському півострові? На них вони надіються не можуть, бо там лишилися вірники монархізму виключно тільки старі царські офіцери. Все т. зв. мужня втратила всяке довіря до своїх монархістичних офіцерів. Вони в страшних злиднях заробляють на злидненні прожиток чийсьишою а при тім і найдешевшею працю. Багато тої мужни вже вернулось на батьківщину.

Чи монархісти надіються на чужодержавну інтервенцію — сказати важко: у всякому разі така їхня надія не виключена. Чи при нинішніх важких економічних і політичних ускладненнях якнебудь в європейських державах зважиться на інтервенцію та ще й до того в користь монархістів, що спочинили російську революцію — це питання. Та й чи взагалі тепер ослаблені та вичерпані європейські держави були б в силі перейти від політики знань і навчання дипломатичних і економічних зв'язків зі СРСР до політики інтервенції — це річ ще займенше сумнівна. Що монархісти нішаються моральною і матеріальною підмогою європейських реакційних

кол, тих кол, що попри їхню реакційність розпоряджують ще й великим майном — це річ безсумнівна. Та підтримка монархістів реакційними колами зовсім не ідентична з підтримкою європейських держав. Такої монархії не мають.

На що вони справді надіються, це найкраще визнають вони самі. Відомий російський письменник Курпрі, загорілий монархіст, галіполієць і прихильник диктатури Миколи Миколайовича висказує ось як свої задушевні мрії: «Все залежить від червоної армії». Чи повстане червона армія і чи перебере своїх комісарів і спеців? Чи зверне вона свій хоча б випадковий гнів на «війська особливого призначення» (Курпрі має на увазі війська Д. П. У. бувшої чека). Ось на що йде головна ставка монархістів? — на бунт червоної армії. У своїй політичній короткозорості і наївності вони вірять у ту байку, що червона армія і зрод підтримку монархістичну диктатуру і «свобідно» вибере царя.

Всякі доголосили про те, що нібито Кирило покликав до життя якусь правничо-кодифікаційну комісію для вироблення будучого федерально-монархічного устрою Росії, навіть якби відповідала правді — то не слід ставитись до них поважно. Це монархічний «блеф». Ми мали нагоду бачити всі експерименти Денікіна і споріднених з ним генералів, що оголошували маніфести до «малоросійського племені», в яких «жалували» йому право визнавати по «малоруськи» в судах і користуватись «малоросійським язиком» при зносинах з адміністрацією. Російські монархісти за весь час московського великодержавія та імперіялізму завжди були запаморочені та пияні до тої міри, що не бачили навіть революції.

Вони не бачать її ще й нині та не признають зовсім над її причинами, що коріняться саме в них самих, тобто в московському чорносотенному монархізмі. Очевидячки, що Українці, суто демократичний народ, ніколи не може мати ніяких симпатій до московського монархізму, а навпаки може чути до нього тільки стихійну ненависть.

*) В попередній статті порадив деякі не Микола Докучаєвський, але замість «шантажів імперіалізму» має бути «шантаж монархії»; замість «Коробовим на чолі» має бути «Карталовим на чолі». Обидва прикінці статті.

Московський монархізм — це негачія української нації. Українському народові осоружлив всякий монархізм уже хоч би з огляду на його соціальне неурядування.

А все таки не зважаючи на все це є в нас одиний, правда здебільша на ту третю Росію, яку нібито алібує нинішня російська монархія на еміграції. Являє не безпечно сумне, та все таки воно існувало. Вся історія російського монархічного гнету нічого не чинила тих наших «руссофілів». Не навчила їх нічого українська та російська революція. Не навчила їх нічого і сумної пам'яті денікіністської експедиції в галицькою армією в 1919 р. Та ця справа залишило покищо на боці.

Російська демократія заступлена на еміграції дуже весторонньо. Вона здебільша васуджена на емігрантську нужду, на важку боротьбу за шматок хліба. Ідейно вона перейнята вирішуванням великих проблем політики. Всі її органи преси переважені довезеними статтями на зовсім абстрактні та неактуальні теми. Очевидячки, що найбільше філософують найсильніші групи тої демократичної еміграції. Переважно йде дискусія між есерами та Мілюковцями, республіканцями-демократами. І так рік тому йшла затяжна дискусія на тему здобутків російської революції. Випадком тої дозвезної і надмірно нудної дискусії був перелік Самікіна до большевиків. Далі пішла дискусія на тему, хто заливив, що в Росії дійшло до большевицького перевороту; по ній ще йшла на тему, чи «керенщина» покритивається з Керенським, чи може Керенський не вичерпує всього того, що конється в понятті політичного терміну «керенщина». Останніми часами затягнулася дискусія про межі демократизму чи краще про межі демократичної толеранції. Справу конкретно поставлено так: чи на випадок відновлення демократичної т. зв. третьої Росії большевикам належить свобода слова і організації, чи ні? Мілюковці кажуть, що ні, а есери з під прапора Керенського та Чернова заперяють, що так. Большевики теж заперяють, що так. Вони кажуть: ми є за диктатуру, а з нею зв'язані всі обмеження слова і вчинку. Йшла річ демократії. З поняттям демократії нероздільно зв'язана свобода і рівність в житті та державі. І тому ми, демократи, мусите дати свободу слова та діла і нам большевикам. Есери погоджуються саме з таким становищем большевиків. Чи

не результатом тої останньої дискусії стала нинішня сензація тої еміграції: намірний перехід Керенського до большевиків? Різнобіжно в тім темі йде таж затяжна дискусія на тему визнання большевиків європейськими державами, та визнанням зачались тільки есери.

Ось і весь ідейний зміст тої демократичної російської еміграції. В ніяку інтервенцію вона не вірить. Не вірить теж у спроможність емігрантів повалити большевизм. Вони надіється на російський народ, а в першій мірі на селство, що остаточно страє за себе як не нині, то завтра большевицьку диктатуру.

В. М.

MESSALINA

Низка переплітаних сцен повних драматичного напруження

По широкому світі.

Есери влітку цього року перебували в паризькому кабінеті з англійським амбасадором у Паризі Лордом Кроу, б. візистром Люмером і з протектором секретарем англійської амбасаді в Парижі. Політичні кула прикладають велику вагу до тої конференції. На ній мали обговорюватись справи зв'язані з радянськими переговорами.

Навч. англійський посол у Паризі влітку до Москви за інструкціями. Політика стоїть у тісному зв'язку зі справою відшкодувань для французьких капіталістів і зі справою довга у Франції.

Уважач. большевицький дипломат з Парижу завізав до англійсько-радянської угоди ір захтєв пропозицію большевицьким на Тихому Океані та в першій мірі в інтересі Зетлендів. Др. чл. Цей договір є протектором для Америки, але не безумовно зв'язаний з економією зі СРСР, тільки погіршує через те своє становище.

Рада амбасадорів рішила вислати тричі делегації до міста осілку експедиції Зетля з метою докладного дослідження, наскільки вона бере активну участь у реставраційних підготовках австрійських і катарських монархістів.

Пала зазначає плоти учас і духовенства в політичному житті. Він сказав: «Католицький священник може робити ніякі ріжнці між монахи і гонити проти політичного світу, коли бачить участь у боротьбі з соціалізмом. Зокрема перше не хоче підтримувати гасел, спрямованих проти ідеї державності».

Чесько-польські торговельні переговори обіцяють кінець. Відбуваються вони у Варшаві. В повільно довгого договору буде вже підписаний.

Справа Гданська і польських поштових скриньок у цьому по відомостях чеської преси буде розглядатись Ллоу Неллі швидко в березні.

М. ВОЗНЯК.

Початки нового українського письменства.

Накладом київського видавництва «Слово», що заслугою видання низки гарних книг, вийшов також у 1924 р. перший випуск історичного нарису Миколи Зерова «Нове українське письменство». Ця півдвиста сторінок книга написана як гарно й цікаво, що читається одним духом від початку до кінця. А цікава ця книга тим, що написана з нового погляду, на що у нас спливе не звертали досі уваги, а саме з погляду на зміну літературних напрямків, отже з погляду на зміну стилю й літературних ідеологій.

У своїм нарисі нового українського письменства автор задуває охопити найголовніші історично-літературні факти всього XIX й перших двох десятиліть XX століття. Перший випуск, що приносить до вступних уваг огляд до історично-літературних тенденцій, це перша частина задуваної цілості, друга частина котрої, згідно з авторовим розподілом матеріалу, міститиме романтичну добу й початки реалізму, а тутіж поглиблення реалізму й модерні течії.

В основу свого поділу на доби Зероєв поклав зміну літературних поглядів і уподобань. «Періодизація соціологічного типу — пише він у передмові — я вважаю неможливою з різних причин, — між иншим і тому, що поки що вона не має стійкої опори в спеціальних дослідках та статтях. Що до другої і головної, по мому, вимоги соціологічного методу — розглядання літературних явищ в їх історично-соціальній обстановці — то весь час я мав її на увазі. Ні на хвилину я не спускав з ока класового, групового обличчя українського письменника і українського читача. Мені цікаво і важко було стежити за змінами в цьому обличчі і в наслідок цього за змінами в тих літературних «замовленнях», які ставали перед українськими авторами».

Як Енеїда Котляревського відбиває в собі стару Гетьманщину а її старосвітським життям і нову Україну з губернськими установами й поширеним жалованою грамотою дворянству на українську шляхту, так і автор Котляревський, маючи живі симпатії для рідного минулого, прислухувався до літературних і культурних смаків, що йшли з російських центрів і був представником російської літературної провінції. Котляревський не належав до письменників із покликання, як Шевченко. Фоєко або Лєся Укр-

їнка, але писав свої твори з зовнішнього підґрунтя, що вони з'являлись простими відгуками на відповідні російські твори.

Свій найбільший твір Енеїду розпочав Котляревський десь коло 1794—95 р. після того, як вийшли перші частини російської «Енеїди», вивороченої наизнанку Осипова й Котляревського. Від Осипова запозичив Котляревський і замисел і композицію і навіть мистецькі засоби. Вже поверховне порівняння показує на велику залежність української Енеїди від російської. Котляревський переказує всі головні епізоди Вергілієвої поеми за перебіркою Осипова: нема ніодної Вергілієвої риси, яку б Котляревський вніс у своє оповідання незалежно від російської Енеїди. В Осипова запозичив Котляревський не тільки оповідання, але також його гумористичне освітлення, гумористичні коментарі з приводу поодиноких епізодів, характеристики, що більше, окрім висловів, порівняння, афоризмів, спростереження й макаронічні промови, — словом багато з того, що звичайно ставиться в заслугу стилістичного хисту Котляревського, показується звичайним собі переказом із Осипова.

Однак переповідаючи й переказуючи Осипова, Котляревський не був у рабській залежності від нього літературного зразка, але

поводився з ним, як рівний з рівним, скорочував його в одній, поширював в другій місці, а в третій ішов за власною могутньою уявою й складав тоді найяскравіші й найталантовіші сторінки свого твору, як опис печальних мук у третій частині або почасті востані збори в Латинській землі. Вільний літературний хист Котляревського ніж Осипова зазначається яскравішим викладом у Котляревського ніж у Осипова, Як слабо випала в Осипова мука нещасливих підлітків у підземній царстві:

Писатели стихов негодных
Которы в свете живучи,
Всех слушателей благородных
Как можно морить-е сны,
Всегда стилих заглушали
И до зрели дождались
Читачем Парнаасских дел,
От асєз адез по протереним
И в него не находили
Кто бы послушал их котел.

Як же оживив Котляревський цей образок:

Гай, гай!.. та ніде правди діти,
Востан-х нар-бєть яка билих.
Сини тая сучасні діти,
Писарюм поганих вірих.
Вели і терпели мучи і
Ім звани були і пучи,
Моя у Татар терпели пачи.
Отки і брат не поважає,
Щї!.. виме... Не остерігаєсь —
Май же атерять його зрині!

(Продовження буде)

Два свята.

(Від власного кореспондента.)

Варшава 23. січня 1925.

У Варшаві перебуває досить численна українська колонія — переважно емігранти з Великої України. Їх об'єднує кілька організацій, як Український Центральний Комітет, Прагнуче Товариство, Студентська Громада, Т-во допомоги втікачам з України, але кожна з них організації має своє особливе завдання, і до минулого року не було у Варшаві такого місця, де можна було б підпочити душою в підмозі осердечу: почути різну пісню, прочитати українську книжку чи газету, обмінятися думками з іншими громадянами.

У минулому році яснувався престиж український громадський клуб, але він довгий час існував напівприватним шляхом і тільки в кінці літа був легалізований владою, а в осені остаточно зорганізувався і розпочав більш менш регулярну діяльність. До цієї пори в склад дійсних членів клубу входять поперх 50 громадян та стількиж приблизно нараховується „сталих гостей“. Часто серед гостей клубу можна бачити і представників інших емігрантських колоній: грузинської, російської, польської з Великої України тощо.

За останній час найбільш видатними моментами в житті варшавського українського клубу було два національні свята, улаштовані в його стінах: 8-го січня 200-літні роковини смерті гетьмана Павла Полуботка, що загинув у російській війні, і 22-го січня 7-ма річниця проголошення незалежності Української Народньої Республіки.

Перше свято пройшло скромнішим і в тіснійшому національному турті. Невеличка зала клубу була прикрашена українському національному стилі, на передній стіні пишався гарний, по мистецьки анкаований нашім молодими артистами-малюрами портрет гетьмана. Свято відкрили коротеньким словом О. Саліковський, вказавши на велике значіння історичної традиції і культу ідейних предків у боротьбі за нашу національну державність, а потім професор В. Закин виступив з ширшою доповіддю про епоху гетьмана Полуботка, про його заслуги для України, трагічну смерть у Петербурзі і вблуги, які ця гибель гетьмана викликала на Україні. Після доповіді п. Закина хор виконав кілька патріотичних українських пісень.

Безумовно такі вечери освіжують атмосферу нашого щоденного життя, і це особливо відчудлося на святі нашої державності 22. січня. Одними настроями і почуттями, одними думками зєднало це свято всіх українців. Великий шовковий національний прапор зі золотою горючкою, портрети Грушевського, Винниченка і Петлюги, що діялись на нас зі стін, бравурні звуки українського гімну все це переносило думку в Київ і вивалоило в пам'яті незабутні моменти проголошення державної незалежності України.

На свято поїбули українські сесатори й посли, представники грузинської колонії, що теж щорічно святкують також своє свято, представник Союзу Народів п. Шарпанте і навіть представник диянського народу, що випадково був у той час у Варшаві. Він привітав українське громадянство в імені його народу, що також мріє про незалежність. В імені трудящих має польського народу виступив в приняттанням сенатор Седлєцькі, а від Грузинів — князь Туманов.

Головну частину вечора складала академія, на якій виступили з промовами ген. В. Сальський і О. Саліковський. Після академі відбувся концерт та товариський обмін думками й спогадами за спільноювечерою, а молоді танцювали під оркестру українських мандоліністів емігрантів, що перед тим виступали на концерті з великим успіхом. С. Н.

Причиннок до „кресових“ законів.

(На увагу греко-католицької консисторії.)

Свого часу львівська шкільна кураторія видала розпорядження, що би греко-катол. катехити (по селах алебідьша є ними місцеві парохі) не сміли до кваліфікаційних катальогів вписувати нот по українськи, ачі теж по українськи підписуватись; коли-ж хтось із них зробив би такий промах, то управа школи має негайно витерти (вишкробати!) з катальогу ненависні українські літери. Таким робом дозволено „вишкробувати“, коли треба волеві акти...

Потім вийшла друга заборона українським катехитам: вписувати ноти й підписуватись по українськи в лекційних денниках. Та згодом вийшло розпорядження про заведення цілком окремих лекційних денників спеціально для учителів науки релігії. Катехит мав обов'язок вписувати туди: дату й зміст уділеної науки, кількість присутніх дітей і власний підпис, — а все це кожний раз має мати підтвердження з боку „kierownika“ школи. Та на лихо авторів цього розпорядження — вони просто забули додати, в якій мові має вестись отой окремий денчик науки релігії. Та, мабуть по наказу кураторії, повитові шкільні кацники поспішилися направити помилку. Так ось отримуюмо з Жидачівщини, як аразок, такий клятичний документ часу:

L. 5212/24.

Żydaczów 16/XII. 1924.
„W dzienniku lekcyjnym, jakoteż w wykazie nadesłanych Rad. szkół. pow. należy uwidocznić ilość dzieci obecnych na paucie, nadto poleca się aby treść przedmiotu udzielonego przez księdza jakoteż cały dziennik był prowadzony wyłącznie w języku polskim jako państwomym: gdyby który z księży wzbraniał się prowadzić go po polsku należy tu donieść wraz z wykazem udzielonych godzin nauki

przez dolęzającego księdza Radzie Szkolnej pow., która też z tego powodu odmówi azygnowaniu temulyracji”...

Ми вже писали про загальну редакцію шкільних годин науки греко-католич. релігії, про те, як аганують дітей із різних клас на спільну науку релігії, про хосен із такої науки.

У. С. Р. Р.

Головоні закорушення на Ураїні.

З Гельсінгфорсу диянськ, що до Москви наслідують тиважні істни з України про голодоні закорушення: В Олександрівському повіті з російської губернії в калюцінському повіті участь і частини червоногубців. Червоногубці влітку влітку доводили до голодоні червоногубців селянських місць, що почали опинятись по Катеринославщині. В районі Смильнички дішло до поважного бою між «білими» ДПУ і червоногубцями «білими». П'ятнадцять разів. В Ніжній-Дніпровському повіті в б'єх беруть участь навіть два широкі потяги та автомобілі. В Донецькій губернії б'єх та збройно-добитих широкі збройно-добитих команд. В Мелітопольському повіті скартаті «білих» від голодоні виснажені, як повільно часовий характер. Від стійкої Лозова до Сидирівки «білі» збройно-добиті в стадії промочення і подолання селянства, що поосеті хліба в пасажі. В Одеській губернії селянство протестує проти вивозу хліба в одеської пристані.

НОВИНКИ.

— Афера Зінов'єва. З Ленінграду доходить — як завжди в таких випадках дуже туманні — істни про брахліотний скандал із Григорієм Зінов'євим (Анфелбаумом), одним із найбільших претензієв СРСР, офіційним головою III. Інтернаціоналу й спільним губернатором Ленінграду. З відомостями дипломатичних часів між Францією і Сполученою Р. С. Р. виявилось, що з будинку кот. французької амбасаді в Росії зникла сина домігочиних меблів, малюнків, диванів, собля тощо. Радянський уряд не міг виправдатись в п'якони, грабунок кот. французької амбасаді під час революційного замшання, бо ціле місто лагзуло, що французьку амбасаду „очиства“ Зінов'єв, та, що всі ті речі помахувати до його численних „підприємств“. Тепер ідуть речі по помешканнях вігток дам, які належали чи належать до близьких серію большевизмного можвоування, а тимчасові істни релігії, здається, вказує на правдивість першого підозріння.

— Радянський уряд і тиважні сповіді Москвинськ „Прива“ п'якони про проне, з якого витягається відомості радянського уряду до тиважні сповіді. Промітом процесу було зоб'єднано, що зоб'єднано вказує молода жінка, що бачилася о по злочині привалясе до нього в спідниці. Суд рішиє, чи сповідник який не використав п'якони сповідників і не доіс по те поліції, помилки відповісти як спільно „чужаки“.

— Новини доплати з американських мист. В Сара Моп. Сара Азкер і Мані Шибатовч згодилися на поліції з донесенням, що хтось який з адресованих до них американських листів 5 і 10-доларових баннотів. Поцінований про це поточний уряд зазначає, що за зміст листів ніхто не відповідає. Річчясно перед дачаскими судам недеться розглядати проти поточного волюго Вілого, обшуваченого за використання з американських листів долларових баннотів.

— Ще одна оедунція. В з'явці з критичні з виденської поліції складається польський уряд має зоб'єднати до енесічного „чашення“ грошішюнальних урядів, які не мають відповідних кваліфікацій.

— Уленшвіня в залізничних оплатах. З дном 1. лютого ц. р. входить в життя потяток до особливій в тиважній тарифі, в сль якого м. як. подорожній бей блегу елєттивне подорожній ців блєсті, а подорожній, який згодились брах блєту з подорожній причини, платити значайну блєту з додлжним 1 золотого за нестатівня посадкє. Оплата за самостійне припинення блєту згодились 100 золотих. В тарифі тиважній заведено разанжко і згодились.

— Новий польський посол. На мімі по чергові послє Селля входить до польського гоїку з рахет З. Л. Н. Станіслав Ясіковський.

— Аешти у Варшаві. Нашасюкя поліція п'якони селля і лєкцій союзу роїтників ширшого промислу, по чому арештовано кілька осіб, заарештованих в кому-там.

— Атентат на Тіхона. З Петрограду повідомляють, що перед К'лямом діями в Москві невідомий чоловік кинув на партіях Тіхона в момент, коли дей повин був слєжувати. Нависюкя задержані митрополит Петро. Тіхон розхорувався з серця.

— Землетрус в Мадрид. Дня 20. с. м. відчутно в місцевості Кунос землетрус, який від того часу повторюється періодично щодня. З цього походу зазначувала с-рет населення п'якни.

— Габсбурґ перед судом. Перед італійським судом ставля на лєх Леопольд Габсбурґ, 28-літній син О. архидиякє Леопольда Сальваатора, обвинувачений в небезпечній їзді мотоциклом. Леопольд Габсбурґ, який заявив, що не має ніякого м'яна і мислять зоб'єднати на лікуу і дітей, засуджено на 24 годині арешту з замком на 100.000 корон громи.

— Дефнаціяція в польській консулі в Нью-Йорку. „Ехо Варшавськ“ доносить, що кєсієр ньюйоркського польського консулєту Марськ гоєв урядовий

ПРИГОТОВЛЯЙТЕ КОСТЮМИ

на 11-го лютого на

Найбільшу Маскараду

організовану Н. У. Т. і „Богамою“.

П'ять нагород

за найкращі та найдотепніші маски.

ОСТАННІ ВІСТІ.

Рад. кіннобта на „кресах“.

На польсько-радянській границі запимітили значний рух кінних диверсійних відділів. 26. січня на границі між Куковичі (новгородське воєв.) більший відділ кінноти виконав диверс. напад. Граничний польський відділ відпер напад. Сконстатували, що колиб цей напад удався, планували багато нападів у глибину граничних воєвдств.

Конференція амбасадорів перестерігає Німеччину.

„Н. Фр. Пр.“ з Парижа звідомляє: Конференція амбасадорів вислала до мім. уряду перестерогу з загрозою дисц. заряджень, колиб фірма Круппа не відкликала своєї оферти аргентинському урядові для достави парових кітлів до нових торпедових човнів. Оферта нарушує постанови версайського договору, згідно з якими фабрикація воєнного матеріалу в Німеччині заборонена, за винятком випадків, коли с на це виразний дозвіл союзників. Є чутки, що аргентинський уряд прийняв оферту фірми Круппа.

Англія про емануацію Нольоні.

Райтер започекує чутки мім. часописів, начеб Англія думала евакуувати колонський смугу. То міжсоюзна справа. Англія вийшла є частю окуп. армії. Нота, доручена Німеччині, говорить ясно, що Англія не робить нічого в справі евакуації. Евакуація послїдує автоматично після виконання услійного договору.

Французько-німецько-англійський гарант. договір.

Париський коресп. „П. Тел.“ звідомляє, що в Парижі в найбільш

шому часі ждуть пропозицій у справі французько-німецько-англійського гарантійного договору. Франція зверне увагу на утворення над Реном адміністративної полоси. В Парижі вважають таку полосу менше певнішою, як які небудь нові зобов'язання Німеччини. Сподіються теж що Німеччина при цій нагоді виявить мирові змагання в справі границь усіх своїх сусідів. Цю останню справу розглядав недавно німецький уряд.

Арештування П. Красного.

Політ. поліція в Варшаві арештувала Пінхоса Красного під закидом шпїонажі в користь СРСР.

Радянське летництво.

В Ленінграді віддали упр. воздушної флоти ленінградської воєнної округи 18 стєжних літаків, побудованих заходами всесоюзн. організації. Літаки творитимуть ескадру ім. Леніна.

Протибольшевицька пропаганда.

„Юнайтед Прес“ звідомляє, що до НьюЙорку прибула жінка ген. Вранґля для протибольшевицької пропаганди. Кажє, що її чоловік має 30.000 воєнків. В НьюЙорку думають, що рос. монархисти хочуть здобути амер. фінансїстів для своїх планів.

Нові бої під Шангаєм.

З Лондону звідомляють: Після тиважного перемир'я почалися на ново під Шангаєм бої. Лу-Юнг-Сянґ здавав повстанців на шїлій лінії й відпер їх на 20 кільом. на захід.

„СТАРА УКРАЇНА“

часопис історії і культури під ред. Івана Кривецького, виходить раз у місяць (12 штихів в рік), Річна передплата на 1925 р. 10 зол. В Америці 2 дол. в інших краях 11 зол. Ціна одного числа 1 зол. Видає: Наукове Тов-о ім. Шевченка (Бібліотека й Музей.) 1276 Адреса редакції і адміністрації: Львів, вул. Чарнецького ч. 24. 1-1

грівні на біржі і втратив тисячі доларів а ватак шез. Кажуть, що спронесена сума вносить 70,000 доларів, але точно все невідомо. По всім імовірностям подальша буда старатися затримувати той неабиякий скандал і як тільки довідомос- ся, скільки народнього добра помина- рало в кишеню польського достойника та мовбонських спекулянтів.

— Конгрес в австрійському повітря. Після відкритого на днях конгресу конгресу в Лондоні, на який зі- шлося понад 600 делегатів, візачу ціло- му затримав повітря, серед якого кон- грес не міг продовжити нарад. Виявля- ють перед відкриттям конгресу найшар- шаві сали кількох фашистів, які розкидали земні бомби, якими затримав повітря.

— Бомби в Лісбоні. Перед ратушею в Лісбоні кинули кілька бомб, які пора- зили дві особи, що йшли тротуаром. При- тому повітряно ушкоджено ратушею бу- динки. Загально думують, що атентату доклав робітники, яким не виплатено заробітків.

— Смерть острова. Еспанські часо- пи повідомляють, що острова місцевість Порт Александр затонула в морю. Разом з островом найшло смерть у мор- ських фліак кількохсот Португальців, що тамешували на острові.

— Завзя до б. учеників (ниці) і кур- систи (гон) Торговельної Школи „Тов- Просвіта“ у Львові. Просять подати Школі місце одразу і заняття, секрет, до- ходів, бо всі дані потрібні для залучення книги абсольвентів (гон) Школи. Цікаві були б також замітки, як ім наука в шко- лі подалася, та бажання що до її ор- ганізації. Усі часописи, особливо закордонні просять цей запис передрукувати. — У- права Школи. 1280 1-1

„Союз Українських Нупців“

у Львові, вул. Галицька 12. III. пригадає своїм членам, що загалі член- ські вкладки належить відносити на руки скриньки до м. Лаворка, Львів, Ринок „Народна Торговля“. Кім товаришам, котрі не вступили ще в членство, подастся до відноса, що член. вк. належить місячно 2 зол. 13 зол. вписового, а для кувачів мо- лоді 50 сот. місячної вкладки 12 зол. вписового. — Е. Мартинюк, голова, Д. 1276 Колек, секретар. 1-3

До засновки УСР.

В зв'язку з поданими нами інформаці- ями про оскування УСР. п. Парфано- вич і п. Добрянський простують, що вони несприятелі до цієї справи. Головно п. Парфано- вич пише нам: „Громадянин Редак- ції! На сторінках „Діла“ з 25. в. м. по- містили Ви інформацію про мене, яка за- свідчує нову українську соц. партію (УСР) замість закритої австрійської УСДП, являючи при тім й мене як оскувача цієї нової партії, яка перед властими за- бов'язалася приступити до II. Інтернаці- оналу. Супроти цього заявляю, що я особ- исто не маю й не маю нічого спільного з подібною акцією, а про неї дізнався щойно зі заглавної статті „Діла“. По жодній інформації акції, такої взагалі не було і всі вісти про нову соціалістичну партію (відкриття п. Парфа) належить поки- нити до області фантазії“. Оце п. Парфано- вич в першу чергу говорить, що він з акцією УСР. особисто не має нічо- го спільного. Описує йде ще далі і твердить, що мій про нову партію, а чи що на- лежить до області фантазії, та що „Ді- ло“ інформувало про „миме“ заснуван- ня УСР. Тимчасом „Діло“ інформувало не про „миме“ а про дійсне оскування УСР. І дивно, що п. Парфано- вич так аподитично хоче твердити про справу, якій, щонайменше, не належить до області фантазії“. А саме на перевірених правди- вості наших інформацій слід було би п. Парфа потрудитися до друкарні Тов. Ше- вченка і пригладитися заголовній сторінці органу УСР. „Робітник“, де чорне як білий стопо зазначає: „Робітник“, ор- ган Української Соціалістичної партії, видає: Одеса Ціна за редакцію відносає: Іван Кушнір“. Не виключено, що після появи нашої інформаційної ста- ттіки наступить зміна і замість „орган Української Соц. партії“ появиться ві- стити, нпр. „орган Української соц. думки“. Крім цього, як нас інформують, власне сам п. Пар. має пропонувати назву австрійського часопису („Робітник“). Зазначимо теж, що в нашій статті ми не казали ми, го- ловою партії „зобов'язалася приступити до II. Інтернаціону“, тільки, що вона „адже вступила себе перед владою як привласнена (очевидно духовно) до II. Інтернаціону“. А де пресні дві різні справи. Зі „спростування“ п. Пар. тільки те є безсумнівною правдою, що він не був раніше головою УСДП.

Дописи.

Відень (Маланчик весті) Улаштуван- ний Українським жіночим Союзом і Гур- том жіночої молоді при тов. академічній „Сі“ Маланчик Веір під новий рік по- ставому стилу удався на славу. Велика сая ресторанів „Лайвс Шпенгау-у“ на Альбентассе була переповнена публікою. З віником кількох українських родич, які вважали рідко або й зовсім не повзати- ся серед своїх земляків, на вечір зібра- лися всі старші українські громадяне з родичами, як Галичане, так і Надни- пренці, багато академічної молоді і деякі репрезентанти робітництва. Правда, зна- чаюча частина публіки надійшла підчас ви- конання програмної частини вчору, а не- счаси декоративної виконавців і слухачів шум на сцені, а ще більше її прийшло вже по закінченню програмної частини вчору, але це вже такій лаячній між Українцями — спілкуватися, підісти гри і спілку дивити тримати, волими зачуду- ваннями по доліні бити і голосно говорити. Та добре що поійшли.

Програмова частина вчору складалася з віршу В. Самійла „Сон“, який відчи- тала пані М. Плевачко, а гри на форте- п'яно молоді учениці консерваторії панна Т. Безкровна з Кубані відіграла пару- річчя Шопена. Грали може й не але, але фортеп'яно був так гоїтивий, що як би тесь з наших галицьких артистів дався був намоєм гри на ім, то в збори- чків вчору напевно були порозбивані голови. Дуже добре зігнала дальша і остання точка програм, ряд народних пісень, які підіспівала абсольвентка віден- ської академії співу панна Одарка Ле- вичка. Співачка наша має сильний і при- емний голос, співала зі зрозумілим і від- чутним духом народної пісні, особливо удачно переділа пісню „Про Нечка“.

По закінченню програми публіка по- чала відходити танцями, настій панувал теплий, сердечний, молоді була дуже задоволені. О годині дванадцятій поійшла публіка з Новим Ринком голова Жіночого Союзу пані Анна Жук, а всі присутні публіка відіспівала народний гимн. По пім п. Теодор Марітхак репродукувал життє новорічну газету, якої за велін- ням на самі мало було чуті. В газеті були досить удачі політичні говинки на злобу дня, сильні історії з емігрантсько- го життя і відповідні новорічні поідо- влення більш і менш значущих особ- истостям, як присутнім на салі так і не- побуваючим далеко поза Віднем та в краю.

Присутні на салі співаки відіспівали до- стійно добре кілька українських колядок і шедриків.

Забавя тривала до 2 години го пізвочі.

3 судової салі.

Відгомні українсько-польської війни.

В дні 23. і. с. р. відбулася перед за- сіданням окружних карних судом під пре- сидією судді Губовського третя з черги розправа проти бунтовного старшини УГА. Семена Трусевича, якого прокуратора польська обвинувачувала у „різних родах злочинів“ як з часів українсько-поль- ської війни — так також з часів славної поль- ської конскрипції. Обвинувачувал прок. Сопоцінські, боронив адв. д-р Ал. Марітхак. По переслуханні свідків відвадових — обвинув. поставив внаєсок на покликання інших свідків. Внаєсок спротивався — як значайно — прокуратор і трибунал по- наряді відкинув його та змичив розпра- ву. Прокуратор не забрав голосу. Зате гарну і річчю промову сказав Вн. адв. д-р Ал. Марітхак в обороні обвинуваче- ного. Обвинуваченого засуджено на 3 мі- ські тюрем.

Пан німір жарі вляли на увагу дме- стійний закон і жару дарували. Львів 26. I. 1925 р.

Трусевич Семен
абс. прав.

Посмертні згадки.

В. Юліан Дутиневич. З дрібномішан- ської рідні крупарі у Львові а лича- ській дрібній зародис 9. січня 1925 р. Наслідком дрібного нещастя не в па- ромом окремлю його в костелі а в лат- обелі. Хоч біймо Українців а мати Помака, то буючиною мовою дома бу- ла мова польська. Як римоколоні

Ширіть наш часопис!

Присилайте
передплату!

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

Управа Львівських Телефонів

Звідома отрим П. Т. Абонентів, що виключно пра- во поінформувати рекламних оголошень до спи- ску Абонентів львівської телефонної сіті від- дає Відділові Реклами Польського Бюро Телефонів „ОРБІС“ у Львові, вул. 3. мая ч. 5. Тел. 5-97.

Представники „Орбіс-у“ будуть вибирати всіма на- лежистості за оголошення уміщені в списі Абонентів згорі при прийнятті поручення на підставі касових квитанцій, засвідчених і печатку Польського Акційного Союзу Те- лешкопів, Відділу у Львові.

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор

Д. Косік 1230 6-7
У середу 28. I. Рогатин.
У чатах 29. I. м. Бережани.
У п'ятницю 30. I. м. Бережани.
У суботу 31. I. м. Перемишляни.

Неоніла Танчаківна, сирота по о. Даниї Танчаківну, б. посли до астр- ному інституту з пол. Золочев, а сестра бі- ла д-на Коста Танчаківна, дідка Народ- ної Лічнці просять о трощіву допомогу. Адреса: Неоніла Танчаківна, Львів 15. Бо- гданівка ч. 1. 1-3

Купці і купецька молоді! Вступайте громадян в члені свого старшого Товари- ства „Союз українських купців“, Львів, вул. Галицька 12. III. Члені дістають без- платно інформації і поради про податки, рекурси проти високо-цінних податків, джерела збирання товарів, ітн. іт. п. а також вілні посади для фахових і го- товельних підприємств. 1278 а 1-3

На „Рідну Школу“ записали: Тов-о Агрономів „Рілля“ в Празі 619 Кч. I. Вн. Насиль Явечук стріляє українського ку- ріля в Терезині на Чехословаччині 200 Кч. як добровільний власний ленок та- ким же всі громадяне свого містечка Сте- ріславчан пов. Радеція на подібні данки за що складає Школицю Жертводавців ширю подяку — Головна Управа УПТ. 1277 1-1

Деті відомі урядом парохіальним, кооперативним і будівничим! Дерево і матеріал будівельні доставляе по цілці кооперативних Кооператива „Верховина“ в Микучині. 1266 2-2

Дрібні оголошення.

5 кг. гірської корби, або 5 кг. зрешет- ний солоний праз з оскуванням за 12 зол. 90 сот. писалих поштою за міс- цемітатор фабрика худження Л. Нарігнєго в Самборі. Жалуйте цілничі інших ма- сарських виробів. 1172 13-7

ТОРГОВЕЛЬНІ КУРСИ І. Грошів, вул. Личаківська 34. тел. 26-78 а д-р в- ляють 4 лютого к. р. новий курс купецького і банкового купівельства для Гали і Поль. Окремий курс для абиту- рієнтів писаних на машині. 1264 2-3

ГРЕКО-КАТ. УРЯД парохі Стоїнів по- тесбує шрігента хор, найрадіше сту- дента. 1265 2-3

ІНСТРУКТОР д-р Івонка а П. к. Гімн на село Івонкувське. Зголошення з у- славини на в-рзу о. П. Маланчик. Рі- шенні п. Маланчик. 1282 1-2

ЗЛЮБАВТВАНИН ЗАПІСНИЧНИК, літ 40, від 1918 року без посади, про- хачишій в крайній нужді, пошукує від- повідного заїтця (гоного, магазині- стівного іт. п.) Личаків зголошення до Адміністрації „Діло“ під „Злюбавтванік“. 1-1

ПОШУКУЄТЬСЯ доброго інструктора для 4-тої гімназійної класи. Зголо- шення з уславини на адресу: Адміністра- ція „Діло“ під „Наско“. 1275 1-2

ВІСЬКОВУ КНИЖОЧКУ виставляє П. К. У. а Каміній стріляючи на мар- шиско Іван Заремба, ур. 1904 в Стоїнів пов. Радеція отрим унаважистості. 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

МІСЬКА І люксусні віденські іграшки на доглядні устатки боручає найкраще стилеві М. Грівер, Ринкова 16 1201 2-3